

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.775 van 10 juli 2026
in de zaak A. 247.108/VII-43.142**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Julien Hardy en Marie Hennico
 kantoor houdend te 1348 Louvain-la-Neuve
 rue de la Draisine 2/004
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 januari 2026, strekt tot de cassatie
van arrest nr. 338.470 van 22 december 2025 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 3 februari 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Eerste middel

1. Verzoeker voert in de eerste plaats aan dat de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen “de rechten van verdediging, artikel 57/6/7 Vw (§2, 4de lid), en
het hoorrecht” schendt, omdat hij verzoekers recht miskent om “voorafgaand aan het gehoor,
geïnformeerd te worden over het element waarop het CGVS zich voornemens is te baseren om

de intrekking van de vluchtelingenstatus te overwegen, alsook de op het CGVS rustende verplichting om dit nieuwe element te vermelden in de oproeping voor dit gehoor”.

In punt 4.1. van het bestreden arrest beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers kritiek dat hij niet voorafgaand aan het gehoor in kennis werd gesteld van het feit dat het heronderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming mede op grond van een vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 22 februari 2024 zou worden gevoerd. Nadat hij onder meer opmerkt dat tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker wel degelijk in kennis werd gesteld van het voorgaande en dat het betreffende vonnis op dat ogenblik ook werd getoond aan verzoeker, dat verzoeker ruimschoots de kans kreeg om alle redenen te doen gelden waarom hij de vluchtelingenstatus zou moeten blijven behouden, dat verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud ook heeft bevestigd dat hij alle redenen daartoe kon meedelen en dat verzoeker niet preciseert wat hij nog had willen toevoegen indien hij op voorhand kennis zou hebben gehad dat de beslissing mede gebaseerd zou worden op het voormelde vonnis, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “bovendien [dient] te worden opgemerkt dat verzoeker ook middels het onderhavige verzoekschrift en in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid had om zijn rechten ter zake te doen gelden en om de nodige argumentatie te voeren omtrent het voorgaande. Verzoeker heeft de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut. Met het betoog dat verzoeker in dit verzoekschrift voert omtrent het al dan niet behouden van zijn vluchtelingenstatus, wordt in hetgeen volgt terdege rekening gehouden”.

Gezien de devolutieve werking van het hoger beroep en het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak met volle rechtsmacht beoordeelt, heeft verzoeker geen belang bij een cassatiemiddel met een kritiek dat hij niet op correcte wijze gehoord werd door de verwerende partij. Een middel kan niet tot cassatie leiden als het betrekking heeft op een onwettigheid die mogelijk reëel is maar het bestreden arrest op grond van andere redenen overeind blijft, namelijk op basis van het eigen soevereine oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de grond van de zaak waartegen geen gegronde cassatiemiddelen worden aangevoerd.

2. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet ontvankelijk.

3. De bewijskracht van een akte, afgeleid uit de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek, bestaat in de vereiste eerbiediging van hetgeen schriftelijk is vastgelegd in die akte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent de bewijskracht van een akte indien hij aan een geschrift, waarnaar hij uitdrukkelijk verwijst, een verklaring toeschrijft die dit geschrift niet bevat dan wel ontkent dat dit geschrift een verklaring bevat die er wel in voorkomt. De schending van de bewijskracht van een akte betreft niet de juridische of feitelijke gevolgtrekking die de rechter uit de akte maakt zonder miskennen van de draagwijdte ervan.

Verzoeker toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verklaring toeschrijft aan het gehoorverslag die dit geschrift niet zou bevatten dan wel ontkent dat het een verklaring bevat die er wel in voorkomt. De beoordeling die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest maakt dat verzoeker zijn rechten tijdens het persoonlijk onderhoud “wel degelijk en met de nodige kennis van zaken [kon] doen gelden” heeft betrekking op feitelijke of juridische gevolgtrekkingen die hij trekt uit het gehoorverslag. In de mate dat deze gevolgtrekkingen verkeerd zouden zijn, vormt dit geen schending van de in de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek vervatte bewijskracht van akten.

4. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Eerste onderdeel van het tweede middel

5. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en leiden aldus tot een gemis aan motivering.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volgens verzoeker in het bestreden arrest nagelaten uiteen te zetten “waarin de verzoeker op het ogenblik van de uitspraak een actuele bedreiging vormt, anders dan door te verwijzen naar de aard en de ernst

van het misdrijf waarvoor hij reeds veroordeeld is” en hij “antwoordt [niet] op het middel dat deze automatische gelijkstelling in strijd is met het Unierecht”. Verzoeker baseert deze stelling op een welbepaalde overweging uit de aanvankelijk bestreden beslissing:

“Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf. Er kan verder gesteld worden dat de criminele feiten, namelijk het telen van cannabis en de import, het vervoer en de verkoop van cocaïne, waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig zijn, dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om vast te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving.”

Aangaande de door verzoeker in dit verband opgeworpen schending van artikel 14 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vooreerst:

“Dient, waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van Richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013.

Voormeld artikel van Richtlijn 2011/95/EU werd omgezet in Belgisch recht in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op de schending van artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU. Met de inhoud en de toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.”

Voor wat betreft de toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoert, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “in de bestreden beslissing met reden [wordt] aangegeven: ‘Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdelingen een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Er moet een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving”. Voor wat betreft de tweede voorwaarde, met name het gevaar dat de betrokkene moet vormen voor de samenleving, overweegt hij vervolgens:

“Met betrekking tot het gevaar dat verzoeker vormt voor de samenleving, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

‘De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. U werd bij uw onderhoud omstandig gevraagd waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U verklaarde in dit verband geen gevaar voor de samenleving te zijn en geen toekomstige veroordeling meer te zullen oplopen. U heeft spijt van de door u gepleegde daden en werkt aan uzelf [...].

Er kan in uw hoofde echter vastgesteld worden dat er wel degelijk sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Zo (...) dient erop te worden gewezen dat u door het plegen van inbreuken op de drugswetgeving, ondanks uw persoonlijke negatieve opinie over drugs [...], blijk geeft van een criminele ingesteldheid dat u zich laat leiden door gemakkelijk geldgewin en zonder meer voorbijgaat aan het bijzonder groot gevaar dat drugs met zich meebrengen voor de volksgezondheid en de maatschappij in het algemeen. Zo kan ook hier opnieuw in herinnering worden gebracht dat het verhandelen van drugs de verslaving van anderen in stand houdt en dat dit ernstige schade toebrengt aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven ook een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren. Hiernaar wordt in het kader van uw eerste veroordeling voorafgaand aan uw veroordeling door de correctionele rechtbank van Brussel ook verwezen ([...] vonnis Dendermonde, p. 38; arrest Gent, p. 15; vonnis Antwerpen, p.10).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd ook reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land BadenWürttemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

‘46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de

veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).’ (RvV, nr. 181 022 van 20 januari 2017).’

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Betreffende het gevaar dat verzoeker vormt voor de samenleving, wordt in de bestreden beslissing voorts geheel terecht gesteld:

‘Er kan daarnaast gewezen worden op uw herhaalde veroordelingen en de lange incriminatie­duur. Op 12 oktober 2021 werd u door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf veroordeeld voor de teelt van verdovende middelen te Dendermonde in de periode van 1 juni 2019 tot 24 juni 2020 en te Sint-Truiden in de periode van 1 juli 2019 tot 1 augustus 2020. De rechtbank kende u uitstel toe voor de hele hoofd­gevangenisstraf (behoudens de reeds ondergane voorhechtenis), waarbij de rechtbank hoopte dat de gedachte dat dit uitstel zou kunnen worden herroepen wanneer u nieuwe feiten zou plegen preventief zou werken. Dit vonnis werd op 22 november 2022 voor wat u betreft integraal bevestigd door het hof van beroep van Gent. Op 14 juli 2024 werd u opnieuw veroordeeld, deze keer door de correctionele rechtbank van Antwerpen, tot een gevangenisstraf voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van cocaïne zonder vergunning met verzwarende omstandigheden. Gelet op het ontradend karakter van een uitgestelde bestraffing en u hiervoor nog steeds in aanmerking kwam, kende de rechtbank u uitstel van tenuitvoer­legging toe wat betreft de gevangenisstraf (uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis). Op 22 februari 2024 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld voor de eerder beschreven feiten die u pleegde tussen 2 januari 2021, i.e. nauwelijks twee dagen na uw vrijlating uit de gevangenis van Dendermonde op 31 december 2020 [...]; vonnis Brussel, p. 42), en 14 december 2022. U werd bijgevolg reeds drie keer veroordeeld voor drugsfeiten die u jarenlang, ondanks eerdere veroordelingen waarbij u de gunst van uitstel werd verleend en detenties, bleef plegen. Uw verlofaanvragen in de gevangenis werden geweigerd onder meer omdat men recidive vreesde [...]. Met uw blote beweringen dat er in de toekomst geen vierde veroordeling zal volgen [...] gaat u bijgevolg volledig voorbij aan de verschillende kansen die u in het verleden heeft gekregen om uw crimineel gedrag stop te zetten maar die u manifest niet heeft gegrepen.’

Verzoeker voert ook ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd: ‘Met betrekking tot uw schuldinzicht kunnen daarnaast de volgende opmerkingen gemaakt worden. U beweerde ten overstaan van het Commissariaat-generaal weliswaar verschillende keren spijt te hebben van de fouten die u heeft gemaakt [...]. Ook uit het neergelegde ‘rapport standard’ en het positief advies van de directeur voor een

uitgaansvergunning blijkt dat u de gepleegde feiten in de gevangenis ten overstaan van de justitieassistent erkend heeft, dat u ervan bewust was dat u de wet overtreden heeft en dat u uw straf dus aanvaardt [...]. Er moet evenwel vastgesteld worden dat ofschoon u ten overstaan van de justitieassistent en het Commissariaat-generaal erkende de feiten waarvoor u veroordeeld werd gepleegd te hebben, uit de verschillende vonnissen blijkt dat u ten overstaan van de rechter steevast diezelfde feiten ontkend heeft. Hieruit kan dan ook moeilijk spijt en schuldinzicht afgeleid worden:

- Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde blijkt dat uw verklaringen totaal ongeloofwaardig waren en dat u deze verklaringen stelselmatig aanpaste nadat u geconfronteerd werd met de resultaten van het onderzoek (vonnis Dendermonde, p. 33). De rechter in beroep had het dan ook over uw totale onverschilligheid ten aanzien van de gevolgen van de door u gepleegde bewezen drugsmisdrijven voor de maatschappij in het algemeen en voor de gebruikers in het bijzonder (arrest Gent, p. 15).

- Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen blijkt dat u de feiten betwist: u verklaarde van niets te weten (vonnis Antwerpen, p. 7). De rechter vond uw criminele handelingen getuigen van een gebrek aan normbesef (vonnis Antwerpen, p. 10).

- Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel blijkt dat u elke deelname aan de plantages en de verkoop van cocaïne betwistte en dat het bij hem inbeslaggenomen geld afkomstig was van bingospelen. Ook tijdens uw verhoor op 4 april 2023 hield u vol nooit cocaïne verkocht te hebben: het geld dat bij u gevonden werd was afkomstig van bingospelen. Tijdens de zitting ontkende u onder meer SkyECC gebruikt te hebben en op de plaatsen van de cannabisplantages geweest te zijn (vonnis Brussel, p. 34). U ontkende ten slotte deelgenomen te hebben aan het beslissingsproces van de criminele organisatie waarvan u deel uitmaakte (vonnis Brussel, p. 41).

U bevestigde op het Commissariaat-generaal ten overstaan van de rechtbank altijd de door u gepleegde feiten ontkend te hebben [...].

De vaststelling dat u enerzijds voor de rechter altijd uw betrokkenheid bij de feiten betwistte, maar dat u anderzijds ten overstaan van de justitieassistent, die advies moet geven over een eventuele uitgaansvergunning of penitentiair verlof, en ten overstaan van het Commissariaat-generaal, dat uw vluchtelingenstatus herevalueert na uw definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, uw betrokkenheid hierbij erkent en uw spijt hierover uit, doet sterk vermoeden dat u de inhoud van uw verklaringen aanpast in functie van uw gesprekspartner en in functie van het resultaat dat u wenst te bekomen. Dat u steevast de door u gepleegde feiten voor de rechter ontkend of geminimaliseerd heeft, ofschoon u die volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal wel degelijk heeft gepleegd, tast de oprechtheid van uw beweringen inzake uw schuldinzicht dan ook opnieuw ernstig aan.'

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar hij de door hem gepleegde feiten tracht te vergoelijken door zijn jeugdige leeftijd, dient immers te worden opgemerkt dat zulks andermaal blijkt geeft van weinig schuldinzicht. Verzoeker was ten tijde van de feiten die door hem werden gepleegd reeds meerderjarig. Bovendien koos hij ervoor om, dit nadat hij op volwassen leeftijd reeds eerder werd veroordeeld voor ernstige, druggerelateerde feiten en nadat hij werd vrijgelaten, zijn criminele activiteiten onmiddellijk te hervatten en hierin jarenlang te persisteren.

Dat verzoeker geen blijkt geeft van het vereiste schuldinzicht, blijkt eveneens duidelijk uit het feit dat hij in het onderhavige verzoekschrift nogmaals zijn eigen rol in de door hem gepleegde feiten tracht te minimaliseren en doordat hij de verantwoordelijkheid daarvan bij derde, 'kwaadwillenden' tracht te leggen. Dit getuigt geenszins van oprechte spijt en schuldinzicht.

Voorts kan uit het feit dat verzoeker voor de rechter in zowel Dendermonde, Antwerpen als Brussel de door hem gepleegde feiten op extreme wijze trachtte te minimaliseren en zijn bijdrage in deze feiten volledig trachtte te ontkennen maar dat verzoeker voor de justitie-assistent en bij het CGVS zijn betrokkenheid bij deze feiten wel erkende en zijn spijt betuigde, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker er niet voor terugdeinst om de inhoud van zijn verklaringen aan te passen afhankelijk van de overheidsinstantie waarvoor hij verschijnt en naargelang het resultaat dat hij daarbij wenst te behalen. Dat verzoeker de feiten die hij blijkens zijn definitieve veroordeling heeft gepleegd en waarbij hij zijn rol in deze feiten aldus niet langer kon ontkennen bij de justitie-assistent, bij het CGVS en in het kader van zijn pogingen om penitentiaire verlof te bekomen erkende en in dit kader zijn spijt betuigde, getuigt in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt aldus niet van een oprecht en in de gevangenis gewonnen schuldinzicht en kan zijn ingegeven vanuit louter opportunistische redenen. Zo verzoeker werkelijk oprecht spijt en schuldinzicht vertoonde, kon worden verwacht dat hij zulks ook reeds voor de rechter zou hebben gedaan in plaats van zich aldaar te gedragen op de voormelde wijze.

Eveneens wordt in het kader van het voorgaande in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

‘Tot slot onderstreept het Commissariaat-generaal dat uit de verschillende vonnissen blijkt dat uw handelen ingegeven was door financieel gewin (vonnis Dendermonde, p. 36; p. 38; vonnis Antwerpen, p. 10; vonnis Brussel, p. 71). Aangezien hierboven reeds is gebleken dat u, die momenteel schulden heeft [...], al drie keer voor drugsdelicten werd veroordeeld, kan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten, indien u in de toekomst financiële problemen heeft, derhalve hoegenaamd niet uitgesloten worden.’ Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker, dit ongeacht en in volle wetenschap van de (mogelijke) gevolgen en vanuit louter winstbejag, gedurende een lange periode bijzonder ernstige feiten heeft gepleegd. Waar verzoeker benadrukt dat deze feiten dateren van enkele jaren geleden en poneert dat daarom geen actuele dreiging uit deze feiten mag worden afgeleid, dient te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk als argument kan gelden aangezien verzoeker gedurende deze periode het voorwerp uitmaakte van een strafprocedure en geruime tijd in de gevangenis en onder strikte overheidscontrole heeft vertoefd en bijgevolg geen nieuwe feiten kon plegen. Gelet op verzoekers schuldenlast en het feit dat hij er kennelijk niet voor terugdeinst om louter vanuit financieel gewin bijzonder ernstige feiten te plegen, is er *in casu* wel degelijk sprake van een actueel en reëel risico dat verzoeker vanuit diezelfde louter pecuniaire overwegingen nieuwe feiten zou plegen indien hij in de toekomst financiële problemen zou kennen. Dit geldt nog des te meer daar uit de inhoud van het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 22 februari 2024 blijkt dat ook verzoekers entourage zich klaarblijkelijk inlaat met criminele activiteiten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt aangaande de vraag of verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt in de bestreden beslissing geheel terecht geconcludeerd:

‘Aangezien u recidivist bent en de oprechtheid van uw beweerde spijt en schuldinzicht niet overtuigend overkomt, bestaat er dus een groot gevaar dat u in de toekomst opnieuw soortgelijke misdrijven gaat plegen. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren, waardoor er, in tegenstelling tot uw beweringen géén gevaar voor de maatschappij te zijn [...], ontegensprekelijk een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving kan worden vastgesteld. Het feit dat u zich momenteel nog in detentie bevindt, beaamt verder deze stelling.’

Dat verzoeker zich gedurende zijn detentie goed gedraagt, zoals verzoeker andermaal benadrukt in het voorliggende verzoekschrift, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing immers met recht gemotiveerd:

‘Uit uw verklaringen blijkt weliswaar nog dat u zich tijdens uw detentie goed gedraagt: u bent in orde, bent respectvol, heeft geen disciplinaire verslagen en werkt aan uzelf door opleidingen te volgen en werk te zoeken. U nam ook al drie keer deel aan een gespreksgroep in de gevangenis [...]. Uw door u omschreven positief gedrag tijdens uw detentie wordt bevestigd in het intussen gedateerde ‘rapport standard’ d.d. 24 juni 2024 en het daaropvolgende positief advies voor een uitgangsvergunning van uw gevangenisdirecteur d.d. 5 juli 2024, waaruit blijkt dat uw attitude binnen de gevangenis uw respect voor de gevangenisregels lijkt aan te tonen (rapport standard, p. 5-6). Hierbij dienen evenwel twee kanttekeningen gemaakt te worden:

- Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel blijkt dat u vanuit de gevangenis waar u opgesloten was naar uw broer [...] belde met de vraag om een telefoonkaart te activeren en deze bij zijn volgend bezoek aan u te bezorgen, waarbij u preciseerde dat hij die kaart in zijn mond moest verstoppen [om controles door het penitentiair personeel te ontlopen] (vonnis Brussel, p. 50). Uw respect voor de gevangenisregels dient dan ook gerelativeerd te worden.

- Ofschoon het Commissariaat-generaal u, die ten tijde van uw persoonlijk onderhoud nog nooit de gunst van het penitentiair verlof heeft verkregen, verzocht om de negatieve adviezen naar aanleiding van uw verzoeken om penitentiair verlof te bezorgen, legde u na uw persoonlijk onderhoud, ondanks het verstrijken van de u toegekende termijn, enkel de hierboven gedateerde positieve adviezen voor een uitgangsvergunning neer, niets meer. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u de weigeringsbeslissing(en) in uw cel had liggen [...] en kon dus van u in alle redelijkheid verwacht worden dat u deze stukken had neergelegd. Uw nalaten om deze stukken aan het Commissariaat-generaal te bezorgen doet dan ook vermoeden dat u ze niet wil neerleggen, omdat er mogelijk informatie in staat die niet in overeenstemming te brengen is met de inhoud van uw verklaringen.

Hoe dan ook doet uw gedrag in de gevangenis naar mening van het Commissariaat-generaal niets af aan het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dat u zich in de gevangenis correct lijkt te gedragen – een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat –, houdt niet automatisch in dat u, eens uw detentie afloopt, dergelijk gedrag zal blijven volhouden, zeker omdat hierboven al gebleken is dat u, nadat u eerder al eens tot 31 december 2020 opgesloten was, zie *supra*, na uw vrijlating onmiddellijk de draad van uw criminele activiteiten terug heeft opgenomen.’

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij vergenoegt zich er immers toe boudweg te poneren dat de voormelde elementen onvoldoende zouden zijn geanalyseerd en in rekening gebracht. Daarmee doet verzoeker geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande.

[...]

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

‘De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Dat u in België school heeft gelopen, dat u hier heeft gewerkt, dat u hier heeft deelgenomen aan sportieve activiteiten, dat u een relatie heeft en dat de justitieassistent en de gevangenisdirecteur een positief advies hebben gegeven voor een uitgangsvergunning, zoals aangetoond door uw documenten, zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan, maar die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat u een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt.’

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te poneren dat deze documenten onvoldoende werden geanalyseerd of in rekening gebracht, ontkracht verzoeker deze motieven immers op generlei wijze.

Ook de stukken die verzoeker bij het voorliggende verzoekschrift voegt, bevatten geen elementen of gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan of een ander licht zouden kunnen werpen op de voormelde vaststellingen.

De stukken die verzoeker neerlegt door middel van zijn aanvullende nota [...], zijn evenmin van zulke aard dat deze een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Dat verzoeker penitentiair verlof krijgt, aan de slag zou kunnen bij een werkgever, opleidingen volde en psychologisch wordt begeleid, wordt te dezen niet betwist doch doet geen afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen en volstaat geenszins om te besluiten dat verzoeker, dit in weerwil van de hoger gedane vaststellingen, niet (langer) als een gevaar voor de samenleving kan en moet worden beschouwd. Gelet op de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, het langdurige karakter van deze activiteiten, verzoekers gebrek aan schuldinzicht en spijt, verzoekers recidivistische gedragingen in het verleden, het feit dat verzoekers criminele gedrag was ingegeven vanuit louter winstbejag, het gegeven dat verzoeker grote schulden heeft, verzoekers zelfverklaarde beïnvloedbaarheid en het feit dat verzoekers entourage zich klaarblijkelijk ook inlaat met criminele activiteiten, kan niet worden aangenomen dat de voormelde elementen naar de toekomst toe ook maar enige garantie bieden inzake verzoekers gedrag. Dit laatste wordt overigens eveneens duidelijk aangegeven in de beslissing tot toekenning van gevangenisverlof zoals neergelegd door verzoeker en waarin aangegeven wordt dat verzoekers straf eindigt op 12 september 2032. In deze beslissing wordt namelijk gesteld dat verzoekers intellectuele profiel en gerechtelijke verleden hem in staat zouden kunnen stellen om opnieuw criminele netwerken op te bouwen doch dat het onwaarschijnlijk is dat hij dit zou kunnen doen binnen het beperkte kader van het penitentiair verlof en wordt aangegeven dat het risico in dit stadium slechts als relatief kan worden beschouwd ‘op voorwaarde dat het verlof strikt beperkt blijft in duur en doel en nauwlettend wordt gecontroleerd’. Het voorgaande geldt nog des te meer daar verzoekers houding te dezen eenvoudigweg kan zijn ingegeven vanuit opportunistische overwegingen en met het oogmerk om zulks te kunnen aanwenden in het kader van onderhavige procedure”

Met zijn kritiek, die uitsluitend is gericht tegen een welbepaalde overweging uit de aanvankelijk bestreden beslissing, die overigens niet wordt hernomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gaat verzoeker geheel voorbij aan de bovenstaande motivering uit het bestreden arrest omtrent de vraag of hij een gevaar vormt voor de samenleving. Verzoeker toont zodoende geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

Tweede onderdeel van het tweede middel

6. Door de voorwaarde van “gevaar voor de samenleving” verkeerd te interpreteren en toe te passen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet, aldus verzoeker.

In de mate dat verzoeker opnieuw verwijst naar de hierboven geciteerde passage uit de aanvankelijk bestreden beslissing om te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van artikel 55/3/1, van de vreemdelingenwet miskent door uit de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf automatisch af te leiden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, gaat verzoeker wederom voorbij aan de hierboven geciteerde motivering uit het bestreden arrest. Uit die motivering blijkt verder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk de door artikel 55/3/1, § 1, van de vreemdelingenwet en door het Hof van Justitie van de Europese Unie vereiste criteria in zijn beoordeling betreft en concreet aangeeft waarom hij tot een actuele bedreiging van verzoeker voor de samenleving besluit, waarbij ook de elementen na het vonnis tot veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf worden betrokken. Anders dan hoe verzoeker het ziet, blijkt uit die motivering niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich daarbij beperkt tot een hypothetische benadering van wat verzoeker zou doen in geval van financiële nood. Evenmin blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen actuele beoordeling zou hebben gemaakt die losstaat van de loutere bestraffing van het misdrijf. Verzoeker toont met deze kritiek die berust op een partiële lezing van het bestreden arrest geen schending aan van de voormelde bepaling. In de mate dat verzoeker in wezen een andere feitelijke beoordeling van de voorhanden zijnde elementen voorstelt, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treedt.

7. Het tweede middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien juli tweeduizend zesentwintig,
door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams